

Η προσωπική εξομολόγηση του Διονύση Σαββόπουλου

Media: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ Page: 14 Published at: 14-01-2025
Author: Surface: 492.1 cm² Circulation: 14860
Subjects:

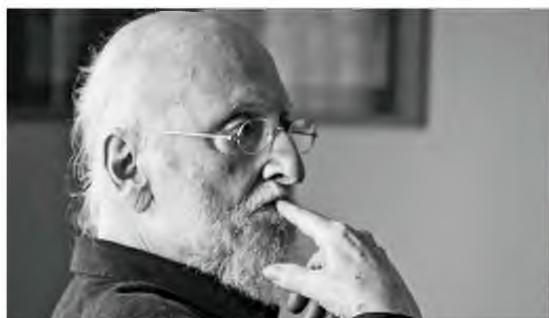

Η προσωπική εξομολόγηση του Διονύση Σαββόπουλου

Του ΣΑΚΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

«**Να το καλό** του να γράφεις τις αναμνήσεις σου: θυμάσαι ποιους φέσωσες, τι τρακαδόρους, τι κλεφταράκος υπήρξες, κι αρχίζεις να τρώγεται το άλλο σοβαρότερο έχεις διαπράξει και το έχεις εντελώς καταχωνιάσει. Συμμαζέψου λοιπόν και σταμάτα να κάνεις τον άνετο. Χρωστάς», εκμυστηρεύεται ο Διονύσης Σαββόπουλος στο βιβλίο του «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα», που μόλις κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Πατάκη. Ο αναγνώστης από νωρίς έχει υποψιαστεί ότι ο τραγουδοποιός νιώθει την ανάγκη, ανάμεσα στις γοητευτικές ιστορίες με τα γεγονότα που επηρέασαν τον ίδιο και τη μουσική του, να «κάνει ταμείο» με τους ανθρώπους που έχει ή είχε γύρω του. Από τις σελίδες του περνάνε περισσότερο και λιγότερο γνωστά στιγμιότυπα της ζωής του, από την πρώτη του επαφή με τη μουσική, τα δύσκολα χρόνια στην Αθήνα, τις μουσικές, τη λογοκρισία μέχρι τις επιτυχίες, τη μεταπολίτευση, την οικογενειακή ζωή και την υγεία του. Σταχυολογήσαμε ορισμένα χαρακτηριστικά αποσπάσματα.

Για τη μουσική. Στη δουλειά μου οι στίχοι και η μουσική είναι ένα. Κι αν υπάρχει κάποια ποίηση σε αυτό που κάνω, αυτή δεν βρίσκεται στα λόγια του τραγουδιού αλλά στο τραγούδι εν τω συνόλω του.
Για τον Σταύρο Ξαρχάκο. Ένα βράδυ μας κάλεσαν στην «Τριάνα του Χειλά» (...) Ξαφνικά, εκεί που έπαιζα το «Ηλιε, ήλιε αρχηγέ»,

Από τις σελίδες του «Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα» του Διονύση Σαββόπουλου περνούν στιγμιότυπα της ζωής του, από την πρώτη του επαφή με τη μουσική, τα δύσκολα χρόνια στην Αθήνα, τις μουσικές, τη λογοκρισία μέχρι τις επιτυχίες, τη μεταπολίτευση, την οικογενειακή ζωή και την υγεία του.

ακούω πίσω μου το πάνο να ενισχύει τον ρυθμό και τα ακόρντα μου. Στριβω το κεφάλι και τι να δω; Ήταν ο Σταύρος Ξαρχάκος! (...) Τόσα χρόνια τώρα δεν έχω με πολλά πολλά με τον Σταύρο, δεν κάνουμε παρέα, δεν βλέπουμε, πάντα όμως τον ένιωθα σαν έναν μακρινό φίλο. Είναι απ' τους μεγάλους μας ο Σταύρος.
Για τον Αλέξη Κυριτσόπουλο. Έχουμε κάνει τόσες δουλειές με τον Αλέκο, που είναι πα σαν να λέμε τα τραγούδια μαζί σαν τους αδελφούς Κατσάμπα. Η δουλειά του Αλέκου ασκεί μια παράδοξη γοητεία πάνω μου που δεν μπορώ να την εξηγήσω.
Για τους γονείς του. Ανεβήκαμε με την Ασπα και το μωρό στο αεροπλάνο και πετάξαμε στη Θεσσαλονίκη να δούμε τους δικούς μου, που είχα να τους δω τόσο καιρό. Μας δέχτηκαν με χαρές και πανηγύρια. Αισθανόμουν λι-

γο σαν άσωτος υιός που όμως επιστρέφει επιτυχημένος και άνετος. Κατάλαβα τους γονείς του, κατάλαβα τον φόβο τους.
Για τη γενιά του. Εμείς τότε ήμασταν σαν τον Τζέιμς Ντιν στο «Επαναστάτης χωρίς αιτία». Οργισμένοι με τον συντηρητισμό του μπαμπά και της μαμάς και με ό,τι τους έμοιαζε (...) Γι' αυτό και η γενιά μου—δικαιολογημένα επίσης—απέτυχε πολιτικά. Άλλοι τρέχανε στις Ινδίες, άλλοι δοξάζανε τον Μάο, άλλοι κολλήσανε στο «Εμπρός της γης οι κολασμένοι» (...) ενώ αποτύχαμε πολιτικά, το πολιτιστικό προϊόν που γέννησε η διψα μας απεδείχθη πανίσχυρο. Τρώμε ακόμα εξ' αυτού.
Για το τραγούδι. Αν λοιπόν τραγουδω σημαίνει τραγουδώ μια θυσία, τότε εγώ όταν τραγουδώ ποια θυσία τραγουδώ; Το ρώτησα αυτό μια φορά στον Ράμφο που είναι σοφός άνθρωπος. «Τη

θυσία που δεν έκανες», απαντά! Σωστός. (...) Αν όμως τραγουδήσεις αυτή την πληγή, τότε η θυσία που δεν έκανες είναι λίγο σαν να την έκανες. Η πληγή μαλακώνει, η ζωή αλαφραίνει και συνεχίζεται.
Για την πολιτική ορθότητα. Η πολιτική ορθότητα είναι εξουσία. Μια καινούργια διαβολική μπέμπα. Μας επιβάλλει να μην αναφερόμαστε σε γένος, φύλο, χρώμα, καταγωγή. (...) Ψυχραιμία παιδιά. Κάποια στιγμή θα ισορροπήσει και θα έρθει στα συγκαλά της και αυτή η υστερία. Ως τότε μην κολάτε εσείς οι νέοι τραγουδοποιοί κυρίως. Μην ξεχνάτε ότι «γράφο» σημαίνει «βγαίνω γυμνός».
Για τους δασκάλους του. Είναι όμως πάνω απ' όλους ο καθηγητής κ. Βαφειάδης, ο ποιητής Νίκος - Αλέξης Ασλάνογλου και ο συνθέτης Μάνος Χατζιδάκις αυτοί που στα εφηβικά μου χρό-

νια άγγιξαν την ψυχή μου μιλώντας της κατευθείαν.

Για τα παιδιά του. Μια άλλη φορά σε κυριακάτικο οικογενειακό τραπέζι με τα δυο αγόρια, τις κοπέλες τους και κάνα δυο στενούς συγγενείς, όλο χαρές και τσουγκρίσματα, μου 'ρθε να το εξομολογηθώ δημόσια, να το βγάλω από πάνω μου ότι δεν ήμουν και τόσο καλός πατέρας, ότι με στενοχωρεί αυτό κι ότι μερικές φορές ήμουν σκληρός με τα παιδιά μου και τα απαξιώσα. Θέλω να ζητήσω συγγνώμη γι' αυτό.

Για τον Θάνο Μικρούτσικο. Ούτε στον Θάνο Μικρούτσικο ήμουν εντάξει. Είχε πει ο Θάνας κάτι κουβέντες για μένα στα Νέα που με στενοχώρησαν, θύμωσα πάρα πολύ και του 'κοψα την καλημέρα. (...) ώσπου αυτή η στρίφνα μου άρχισε να μ' ενοχλεί κι εμένα και σε μια κοινωνική εκδήλωση πήγα και του μίλησα και πιάσαμε λίγη κουβέντα σαν να μην τρέχει τίποτα (...) Κι εγώ ανακουφιστικά αλλά δεν το προχώρησα, δεν το καλλιέργησα παραπάνω.

Για τους ράπερ. Το αποτέλεσμα εκεί είναι εντελώς πρωτόγονο, είναι σαν να βγήκαν από τη σπιλιά, στέκονται μπροστά στο μικρόφωνο με τα πόδια ανοικτά κι αρχίζουν να τα αμολάνε. Τα λόγια τους. Εγώ καταλαβαίνω ένα παιδί που προσπαθεί να φτάξει κάτι δικό του και βρίσκει όλο εμπόδια τριγύρω. Υπήρξα κι εγώ τέτοιο παιδί. Αν καταλήξουμε στο «ο κόσμος είναι ένας κουβάς με σκατά και τίποτα άλλο», τι θα βγει; Ένα μηδενικό.